Famenul etiopian – Un om mort, adus la viaţă

Famenul etiopian – Un om mort, adus la viaţă

“Un etiopian, un famen ... care venise la Ierusalim ca să se închine, se întorcea şi şedea în carul lui şi citea din profetul Isaia.” Fapte 8.27,28

Un etiopian cu o poziţie înaltă în această lume mergea în carul său, prin pustie; fusese la Ierusalim, în cetatea lui Dumnezeu, să se închine. Dacă se putea face ceva pentru îmbunătăţirea stării sale spirituale, Ierusalimul era locul potrivit pentru aceasta. Însă, până acum, el nu aflase că era într-o stare de moarte spirituală. Citind Cuvântul lui Dumnezeu, acolo unde profetul Isaia Îl descrie pe adorabilul nostru Înlocuitor, el a dat peste cuvintele acestea: „El a fost asuprit şi El a fost chinuit, dar nu Şi-a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere şi ca o oaie mută înaintea celor care o tund, aşa nu Şi-a deschis gura. El a fost luat prin asuprire de la judecată; şi generaţia Lui, cine o va spune? pentru că El a fost şters de pe pământul celor vii“ (Isaia 53.7,8). În acest moment, Duhul lui Dumnezeu l-a trimis pe slujitorul Său, Filip, pentru a oferi bucurie acestui suflet tulburat şi lipsit de lumină.

Filip şi-a deschis gura şi, începând de la Isaia 53, i L-a predicat pe Isus. Oamenii lui Dumnezeu din acele timpuri ştiau să arate clar faptul că, dacă Hristos a murit, atunci toţi oamenii erau morţi. Etiopianul nu devenise cu nimic mai bun fiindcă fusese la Ierusalim. Aşa ceva era imposibil! Ce-ar fi putut face cărturarii religioşi pentru un om mort? Sau ce-ar fi putut face legea pentru un om mort? Moartea lui Hristos demonstrase că starea omului nu putea fi rezolvată cu nimic, decât cu harul fără hotare al lui Dumnezeu. El Îl dăduse pe Fiul Său să moară pentru famen – să ia locul său în moarte – şi, fiind înviat prin slava Tatălui, Domnul devenise Cel întâi-născut dintre cei morţi, Cap al noii creaţii, în care moartea şi păcatul nu pot niciodată intra.

Oamenii lui Dumnezeu din acele timpuri nu predicau moartea lui Hristos ca mijloc de îmbunătăţire a omului, ci ca dovadă a stării lui de moarte, înaintea lui Dumnezeu; iar învierea lui Hristos era predicată ca fiind viaţa, singura viaţă a celui care credea în El.

"Şi, pe când mergeau pe drum, au ajuns la o apă şi famenul a spus: „Iată apă; ce mă împiedică să fiu botezat?“. Fapte 8.36

În acele zile, imediat ce un om credea că era mort şi că Hristos murise pentru el, era „îngropat“ pe loc. De fapt, Domnul Isus Însuşi îi învăţase pe ucenicii Lui să-i „îngroape“ pe toţi cei care credeau. În ziua Cincizecimii, trei mii de oameni au crezut şi au fost imediat „îngropaţi“.

La fel s-a întâmplat cu etiopianul: în momentul în care a crezut, a spus: „Iată apă; ce mă împiedică să fiu botezat?“. Ce simplu este acest lucru! El înţelesese că era un păcătos mort; deci ce-ar fi putut împiedica îngroparea sa? Filip l-a îngropat în apă ca pe un păcătos mort, imagine a morţii şi a îngropării lui Hristos, adorabilul nostru Înlocuitor. Apoi famenul a ieşit din apă şi şi-a continuat drumul, plin de bucurie.

Botezul cu apă cu siguranţă că nu înseamnă dăruirea vreunei virtuţi sau a vreunui har păcătosului mort. El este în mod simplu imaginea sau expresia morţii, a îngropării şi a învierii lui Hristos; şi prezintă în mod izbitor felul în care Dumnezeu îl priveşte pe orice credincios, ca mort, îngropat şi înviat împreună cu Hristos (Romani 6.1-10).

Nu este de mirare că Satan face orice efort pentru a perverti semnificaţia acestei imagini. Remarcaţi pacea pe care o dobândeşte sufletul atunci când înţelege realitatea ei! Să presupunem că cineva se luptă cu îndoielile şi cu teama, fiind înşelat de noţiunea că a fi creştin înseamnă să-ţi îmbunătăţeşti natura cea veche. Ce eliberare este pentru unul ca acesta să înţeleagă faptul că a fost pe deplin judecat şi dat morţii în persoana lui Isus, pe cruce: „Mort împreună cu Hristos“; „îngropat împreună cu El“; „înviat împreună cu El“!